

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Fragmentet i Lolland

Citation: Baggesen, Jens: "Fragmentet i Lolland", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid59600.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*

Fragmentet i Lolland

Til Professor Hviid.
1787.
Mandsheck.

Jens Baggesen til Anders Christen Hviid:
Fred, Sundhed, Fryd fra nu til Aarets Ende,
Fra den til Livets, og derfra til evig Tid!

Jeg her, hvor jeg mig om igien maa vende
(I Rummet, at forstaae)
For, inden fiorten Dage halv forgaae,
Tilbage til vort Kiøbcnhavn at rende,
Har faaet Deres kiære Brev,
Og Fierdeparten læst af hvad De skrev.

Den Gave mig og flere Dødelige
Blev nægtet her i Livets trange Baand,
At læse: *Tælllet haver Gud dit Rige!**)
Og *Skiæbnens Almanak - og Deres Haand.*
Tilgiv paa denne Grund, at jeg Dem svarer
Lidt hen i Veiret. Hvad vi ei forstaae,
Det kan vi, som De veed, ei rigtig svare paa.
Jeg læser: *Faner*, hvor maaskee bør læses: *Farer -*
Skiærslipper for Skiærtorsdag - Muldebær
For *Moldenhauer* - og især

* - 29

Paa tvende Steder jeg tvivlraadig er,
Om læses bør *Heroer* eller *Harer*?
Men, desuagtet, har jeg Nok bragt ud
Til Styrkning for mit syge Hierte,
Til Lindring af min Længsels lange Smerte,
Og overvættes Løn for alt mit Hovedbrud;
Thi Fierdeparten, som jeg har forstaaet af Brevet,
Er mere værd end Alt, hvad jeg har skrevet.
Den Forskiel er, min Hviid! imellem Dem og mig:
De skriver lykkelige Tanker slet;
Jeg skriver ulyksalig Sludder net;
De har i Meening - jeg i Bogstav Ret.
Naar Deres Aand er lys i mørke Sving og Streger,
Min lyse Pen med mørk Sottise leger -
Deraf opstaaer en anden Differenz:
Man læser got min Skrift, men fatter et mit Sprog -
Man læser Deres ei, men man forstaaer Dem dog.

Jeg hertil føie vil en passende Seqvenz:
Naar Døden Livets Praas engang os puster ud,
For os et bedre Lys at tænde -
Naar giennem Natten vi gaae hiem til Gud,
Til Høitidsdagen uden Ende -
Naar Vadestøvlerne, som tyngde Siælens Been,
Imens den vaded giennem Livets Moser,
I Dødens Støvleknægt aftrækkes En,
Tillige med de vaade Hoser,
For paa bevingede Solstraale-Skoe
At dandse giennem Evighedens Roser -
Da, tro mig, ædle *Hviid!* * * * * *

Altona. - Hvor slap jeg sidst mon troe?

Seqventsen har jeg glemt. Men det er ligemeget -
Den ei den første var, Som jeg har streget.
30 Sandt, Brevet bli' r ved denne Leilighed
Lemlæstet og skamfeert; men det vil intet sige!
Den tydske Pastor *Brüllimann*, som De veed,
(Der kiender paa en Prik hvert Bedested,
Hver Bom, hver Kroe, hver Sisebod, hvert Led
Paa Kongeveien til Guds Rige)
Endog en Præken skrevet har og trykt,
Hvoraf den eene Deel er, Himlen veed hvordan,
Forglemmt, - den anden Halvedeel forrykt.
Hvis man *Fragment af Præken* skrive kan,
Hvi skulde det ei med et Brev gaae an?

Isteden for Seqventsen vil jeg - siden
Jeg dog er kommet til at nævne den Guds Mand
Fortælle blandt hans Hendelser en liden,
Som nys passeerte ham i Lollands Land;
Ham siger jeg, og meener kun hans Bog;
Bog siger jeg, og meener kun hans Præ -
(Fragmentet af en Præken bør man dog
Ei kalde *Præken* heel, men bare *Præ*)
Historien, imellem os, er denne:

Da, for til gode Dage mig at vænne,
Jeg nylig til de *Lolliker* drog hen
(Hvor jeg gad drage hen igien),
Kom jeg som Giæst til *Christjanssæde*,
Et Hyrdeslot, med deilig Have, hvor
En sand *Alkinoos* blandt Grever boer.
Herr Greven var, med sin Grevinde,
Just ved min Ankomst udspadsert -
I ledige Gemak, hvor jeg blev tndqvartert,
Jeg ønskte mig en Bog, for Tiden at forslaae,
Og milde Skiæbne lod mig finde,
Netop i een, som paa en Sofa laae,
31 Bemældte Prækens prægtige Fragment
I Saffian med Guld paa Randen -
Der, som jeg siden vide fik, var sendt
Af dyrebare tydske Præstemanden
Grevinden til Foræring. Jngen Bog mig
Meer havde kunnet moere. Titlen slog mig
Især; den fyldte heel det første Blad -
Bag dette fulgte græske, tydske, franske
Sentenzer, i en prægtig Motto-Rad,
Af *Rousseau*, *Paulus*, og jeg veed et hvad
Af *Claudius* - men intei i det danske.
De Mottoer, af heel forskiællig Aand,
Var skrevne til af Autors egen Haand.
Jeg fandt en ledig Plads ved Bladets Ende,
Og efterabende den samme Kloe,
Saa det umueligt var Forskiællen at erkiende,
Jeg tilskrev eet endnu, der kunde gaae for to:

"*Jeg havde præket meer; men til den største Skade*
"For Læseren, for mig, for Jordens Overflade,
"Er denne lille Stump blot deraf blevet giemt;
"Og det fornemste var maaskee hvad man har glemt."*)
Det giort, jeg lagde Bogen hen
Paa samme Sted igjen.

Hvad Spas det siden gav, da Verten og Vertinden
Og alle Giæster samled var,
Og man i Sofaen blev vaer
Det mecenatske Exemplar,
Som netop dediceret var Grevinden,
Og som hun ikke havde seet endnu,

Men forelæste høit - foruden Drøm om Rænke:

*
- 32

"Hi hi! ha ha! hu hu!"
Det gier jeg Provsten at betænke.
Nok sagt, der Raad blev holdt i latterfulde Sal,
Voteert og decideert, at Præsten var lidt gal.

Dog det er Tid, jeg Parenthesen ender,
Og, uden Ophold, mig
Til hvad jeg egentlig
Vil sige, vender.
Men, for at spare Porto og Papir -
Og da dog egentligen Rimets Ziir,
Om ikke mig, saa Dem maaskee dog trætter,
I Simpel Prosa Brevet jeg fortsætter.